

Sygn. akt I PK 338/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa M. J. i K. K.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w Ł. Oddział Ł.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 sierpnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego- Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi
z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt VII Pa 179/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz każdego z powodów kwotę
120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarżąca spółka z powołaniem się na art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, twierdząc, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, argumentując, iż doszło do naruszenia przepisów procedury cywilnej przy rozpoznaniu apelacji od wyroku pierwszej instancji. W takiej ocenie skarżącej, Sąd odwoławczy usankcjonował nieprawidłowości poczynione przez Sąd pierwszej instancji w zakresie prowadzenia postępowania dowodowego. W szczególności, w sprawie wymagane było zasięgnięcie opinii biegłego, a właściwie instytutu naukowego ze

względu na wyjątkowy charakter przedmiotu weryfikacji oraz brak biegłych o specjalizacji adekwatnych do oceny sprawności systemu f., na podstawie którego skarżąca dokonała negatywnej dla powodów weryfikacji rzetelności tankowania samochodów służbowych. W tym spornym zakresie Sądy *meriti* poprzestały na ocenie osobowych źródeł dowodowych, z których wyciągnęły wnioski przeciwne lub oderwane od rzeczywistości. W związku z tym skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej ze względu na potrzebę wyjaśnienia, czy dopuszczalne było pominięcie dowodu z opinii biegłych specjalistów instytucji naukowej bez wydania postanowienia oddalającego wniosek o jego przeprowadzenie. W tym zakresie skarżąca wskazała, że na posiedzeniu w dniu 14 lutego 2014 r. Sąd oddalił wnioski dowodowe, podczas gdy z uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji wynika, że Sąd ten uznał, że pełnomocnik pozwanej nie zgłosił takiego dowodu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza treść art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c., utrwalona judykatura oraz dominująca i reprezentatywna doktryna. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią obligatoryjne i konstrukcyjne wymaganie oraz podlegają ocenie we wstępnym stadium postępowania kasacyjnego (tzw. przedsądzie). W tym zakresie Sąd Najwyższy uznał, że w skardze nie wykazano żadnej z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W szczególności w skardze nie sformułowano zagadnienia prawnego w sposób konstrukcyjnie wymagany do jego wyjaśnienia lub reprezentatywnej wykładni podstaw kasacyjnych. Natomiast przesłanka uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania na podstawie twierdzenia o oczywistym naruszeniu prawa nie jest wykazana ani uzasadniona, jeżeli w ustalonych miarodajnie okolicznościach sprawy nie doszło do kwalifikowanego

naruszenia zarzucanych przepisów prawa procesowego. Zarzucane „nieprawidłowości proceduralne podczas rozpoznawania apelacji” nie nosiły znamion oczywistego złamania przepisów procedury cywilnej już dlatego, że ich potencjalne uwzględnienie wymagałoby powtórzenia lub uzupełnienia postępowania dowodowego oraz jego ponownej oceny prawnej, co nie wypełnia przesłanki ani uzasadnienia twierdzenia o rzekomo oczywistej zasadności wniesionej skargi, która powinna być widoczna od razu bez potrzeby uzupełniania procedury dowodowej oraz ponownej szczegółowej weryfikacji zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Ponadto i w szczególności proceduralne zarzuty skargi nie zostały powiązane z zarzutem naruszenia jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego, który stanowił podstawę wyrokowania przez Sądy *meriti*. Taki kwalifikowany i oczywisty brak ułomnej skargi kasacyjnej przekreśla przesłankę i zarzut oczywistego naruszenia niewskazanych przepisów prawa materialnego. W rozpoznawanej sprawie Sądy mogły uznać, że powodowie nie odpowiadali za wady systemu informatycznego monitorującego zużycie paliwa, przy braku dowodów świadczących na stosowanie „upustów paliwa” lub praktyki tankowania „poza zbiornik”, co byłoby wymagane i konieczne do zastosowania natychmiastowego rozwiązania stosunków pracy na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy, którym Sąd Najwyższy był związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), skarżący pracodawca nie wykazał podstawowego warunku oraz uzasadnienia wymaganego dla rozwiązania umowy bez wypowiedzenia z winy powodów, a zatem nie doszło do kwalifikowanego naruszenia w zaskarżonym wyroku art. 52 § 1 pkt 1 k.p. oraz art. 100 § 2 pkt 2, 3 i 4 k.p. i art. 30 § 4 k.p. przez oczywiście błędną wykładnię tych przepisów prawa materialnego, których strona skarżąca nawet nie wymieniła ani nie objęła podstawami kasacyjnego zaskarżenia.

Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do rozpoznania. Powołane w skardze kasacyjnej argumenty w istocie rzeczy zmierzały do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym. W szczególności, skarżąca powołując się na twierdzenie o oczywistym naruszeniu prawa procesowego nie wykazała kwalifikowanej postaci tego zarzutu, która byłaby widoczna „od razu” przy

wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez potrzeby uzupełniania materiału dowodowego oraz jego ponownej oceny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49).

W konsekwencji powyższego ułomna skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie jej do merytorycznego rozpoznania, co prowadziło do orzeczenia jak w sentencji wydanego postanowienia prawa w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 k.p.c.